

Sygn. akt II AKzW 107/18

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lutego 2018 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Beata Basiura

Protokolant: Grzegorz Pawelczyk

przy udziale **Prokuratora Prokuratury Rejonowej Katowice-Północ w Katowicach del. do Prokuratury Regionalnej w Katowicach Jolanty Tałaj**

po rozpoznaniu w sprawie **A. J.**

skazanego za przestępstwo z art. 158 § 3 k.k. i inne

zażalenia wniesionego przez obrońcę skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 13 grudnia 2017 roku, sygn. akt VII Kow 5233/17

w przedmiocie odmowy udzielenia warunkowego zwolnienia

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. i art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k., § 4 i § 19 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez

Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu

(Dz.U. z 2016 r., poz. 1714) oraz art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku – Prawo o adwokaturze (Dz.U. z 2015 r. poz. 615) oraz art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.

postanawia

1. utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie,
2. zasądzić od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Gliwicach) na rzecz adw. W. C. - Kancelaria Adwokacka w K. - kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych i sześćdziesiąt groszy), w tym 23% podatku VAT, tytułem kosztów obrony skazanego w postępowaniu odwoławczym,
3. zwolnić skazanego od ponoszenia wydatków postępowania odwoławczego i obciążyć nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Zażalenie obrońcy skazanego jest niezasadne.

Sąd Okręgowy bardzo dokładnie przeanalizował wszystkie te okoliczności, które są istotne z punktu widzenia treści art.77 k.k., a poczynione ustalenia faktyczno-prawne nie nasuwają zastrzeżeń.

Mimo, iż z opinii o skazanym wynika, że jest osobą dobrze dostosowaną do warunków izolacji więziennej i na ogół przestrzega uregulowań wynikających z porządku wewnętrznego jednostki penitencjarnej, w której przebywa, za co jest także nagradzany, to jednak nie ustrzegł się również przewinień dyscyplinarnych. Co przy tym istotne, karę odbywa w systemie zwykłym i nie jest zainteresowany jego zmianą, ponadto nie był też zainteresowany podjęciem leczenia odwykowego. Okoliczności te ewidentnie świadczą

o jego biernej postawie w procesie własnej resocjalizacji, podczas gdy dopiero szczególne zaangażowanie skazanego w procesie zmiany swojej osobowości mogłoby przesądzić o zasadności udzielenia mu dobrodziejstwa, o które się ubiega, co jest szczególnie istotne w odniesieniu do sprawców wielokrotnie karanych i recydywistów penitencjarnych, do jakich należy skazany. Po jego stronie takowego zaangażowania jednak brak.

Wielokrotna uprzednia karalność skazanego, świadczy o tym, że jest on osobą nieumiejącą wyciągnąć właściwych wniosków ze swojego nagannego zachowania, a to z kolei świadczy o jego znacznej demoralizacji oraz braku zdolności do pełnej samokontroli i samodyscypliny.

O negatywnej prognozie kryminologiczno-społecznej względem skazanego świadczy także negatywny wywiad środowiskowy (z okresu przed odbywaniem kary), a także stwierdzone u niego w opinii sądowo-psychiatrycznej zaburzenia osobowości oraz uzależnienie od alkoholu.

Nie bez znaczenia dla rozstrzygnięcia były też wnioski zawarte w opinii z jednostki penitencjarnej, w której skazany aktualnie przebywa. Wynika z niej, że o ile stabilne zachowanie w zakładzie karnym i postawa skazanego dają podstawę do sformułowania pozytywnej prognozy penitencjarnej, o tyle w/w okoliczności sprawiają, że prognoza kryminologiczno-społeczna jest negatywna.

Ze wszystkich powyższych względów skazany nie daje rękojmi przestrzegania porządku prawnego przy braku bezpośredniego nadzoru nad swoim zachowaniem, konsekwencją czego jest konieczność stosowania wobec skazanego intensywnego procesu resocjalizacyjnego, który z uwagi na jego wcześniejszą nieskuteczność wymaga niewątpliwie dalszego ugruntowania.

Zażalenie obrońcy skazanego, podobnie też osobiste pismo skazanego, nie zawierało żadnych argumentów, które mogłyby wzruszyć treść zaskarżonego orzeczenia. Sąd ten wziął pod uwagę wszystkie podnoszone przez skarżącego okoliczności i należycie je wyważył. Rzecz w tym, iż właśnie waga przedstawionych wyżej argumentów przemawiających przeciwko udzieleniu skazanemu dobrodziejstwa, o które się ubiega, okazała się rozstrzygająca.

Mając na względzie powyższe orzeczono jak w części dyspozytywnej.

Z.

1. odpis postanowienia doręczyć skazanemu,
2. akta zwrócić.

Katowice, dnia 6 lutego 2018 roku.